

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2025, č. j. OAM-521/BA-BA07-HA15-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 6. 5. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž poskytl dne 16. 5. 2025 údaje. Sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, nevyznává žádnou víru, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, manželka X, syn X (narozený v roce X) a dcera X (narozená v roce X) mají také vietnamskou státní příslušnost. Děti žijí společně s matkou ve Vietnamu. K průběhu cesty z vlasti do České republiky žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval letecky v únoru roku 2020 do Rumunska, kde byl asi rok a poté v únoru 2021 odjel automobilem do Česka. Cestovní doklad neměl. Kromě Rumunska nepobýval v jiných státech Evropské unie. V minulosti disponoval rumunským pracovním vízem. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani v jiných státech. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení, nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a rovněž nebyl a ani aktuálně není trestně stíhán. Chtěl by na území České republiky zůstat a pracovat, aby získal peníze na splacení dluhu ve Vietnamu.
2. Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 5. 6. 2025 na jeho žádost ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka a žalobcova právního zástupce. Uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nebyl tam trestně stíhán. Také tam neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Vietnam se rozhodl opustit kvůli velkému dluhu. V případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí, neboť si půjčil peníze od osob, které mají velký vliv na policii. Věřitelé mu vyhrožovali asi pětkrát až sedmkrát, doufá proto, že v Evropě vydělá nějaké peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. Na policii se neobrátil, nic by neřešila, protože je zkorumpovaná. Peníze si půjčil na přelomu roku 2018 a 2019. Poprvé mu vyhrožovali asi v roce 2019, přesně si to nepamatuje. Své problémy nemůže vyřešit přestěhováním se do jiné části země původu, protože pokud by se přestěhoval, bylo by vyhrožováno jeho rodině. K doplacení dluhu mu zbývá asi jedna miliarda vietnamských dongů, zhruba jeden milion korun českých. K dotazu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, uvedl, že tam pobýval legálně, ale vydělával málo peněz, proto vycestoval do České republiky a doufal, že zde bude vydělávat více peněz. V zemích Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. Ačkoli na území pobývá již od roku 2021 a již dříve slyšel o azylu, požádal o mezinárodní ochranu až po zajištění policií, dříve žádost o mezinárodní ochranu podat nestihl.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci žádný druh mezinárodní ochrany neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. května 2025 a informace MZV ČR, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. ledna 2025, k č. j. MV- 602-1/OAM-2025, půjčky, úvěry a lichva. Žalovaný konstatoval, že žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení. Ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nebyl tam trestně stíhán. Žalovaný proto konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl mu

neudělil. Žalovaný neudělil žalobci azyl ani podle písm. b) téhož ustanovení, neboť nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce potvrdil, že žádné takové potíže neměl. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky, neboť zde hodlá zůstat a pracovat, aby splatil dluhy, které má ve své vlasti a podpořil svou rodinu. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání svých věřitelů. Nelze přitom konstatovat, že by mu příslušné státní orgány země jeho původu odmítly poskytnout ochranu. Žalobce o pomoc nepožádal, současně ani neprokázal, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalovaný proto konstatoval, že žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí. Do úvahu nepřípadlo ani udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, jelikož žalobce není rodinným příslušníkem azylanta. Žalovaný pak neshledal ani důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, podle kterého by bylo možné uvažovat o udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval zejména jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práce schopnou osobou. Doplnil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Životní situaci žalobce žalovaný nepovažoval za nikterak mimořádnou. Jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, ale případem zcela běžným. Žalobce nesplňoval ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Ze spisové dokumentace totiž nevyplývalo, že by žalobci hrozil po návratu do vlasti trest smrti, poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo jiná závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jelikož nebyla doplňková ochrana udělena ani rodinnému příslušníku žalobce, nepřicházelo do úvahu naplnění podmínek § 14b zákona o azylu.

4. Žalobce ve své žalobě uváděl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. nesprávně posoudil žalobcovu situaci. V důsledku toho nesprávně dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, zejména humanitárního azylu a doplňkové ochrany. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak popisoval užití správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalovaný podle něj závěry obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu nerefletoval. Z napadeného rozhodnutí rovněž nelze vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí. Zdůraznil, že dokazování provedl podrobně a úplně, zabýval se všemi okolnostmi případu a v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále de facto zopakoval svou argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.
6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí

žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Podle § 12 zákona o azylu „*azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
8. Podle § 14 zákona o azylu, „*jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.*“
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
10. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“
11. Předně soud upozorňuje, že žaloba doslovně kopíruje žalobní námitky uplatněné v žalobě jiného žalobce zastupovaného stejným právním zástupcem, projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 58 A 3/2025. Žaloba v tomto směru neobsahuje žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly.
12. V projednávané věci má soud za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života ve Vietnamu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný vyjádřil ke všem tvrzením učiněným žalobcem v průběhu správního řízení.
13. Žalobce v žalobě především obecně namítal, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33: „*Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu*

vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

14. Žalovaný se s otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti se zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste žalobci humanitární azyl udělit. Situaci žalobce nepovažoval za nikterak mimořádnou. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl ani podle soudu naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil. Není rovněž pravdou, že by zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně popsal důvody, které jej k neudělení humanitárního azylu vedly.
15. Není dále pravdou, že by se žalovaný odchýlil od judikatury citované žalobcem. Žalobce sice v žalobě zmínil několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, nicméně tyto citace pouze obecně popisují přístup k interpretaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, případně se zabývají mezemi správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalobce však již konkrétně neuvádí, z jakého důvodu žalovaný požadavkům citované judikatury neměl dostát.
16. Dostatečným a přezkoumatelným způsobem se žalovaný zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. I v tomto bodě se zdejší soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobce ostatně v žalobě žádné konkrétní námitky proti závěrům žalovaného ani nevznáší. Naplnění podmínek § 14b zákona o azylu nepřicházelo do úvahy, jelikož nebyla doplňková ochrana udělena žádnému rodinnému příslušníku žalobce.
17. Soud závěrem souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, podle nějž „*důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného*

pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69.“

18. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. prosince 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně